

kenyeret, csak egy korty vizet kért; Jakov Lukics lopózva átment a pitvaron, halotta anyja fojtott, csaknem hangtalan suttogását:

— Jasenkám! Drága fiam! Hát miért? Legalább egy kis vizet adjatok!

... A család tagjai jóformán be se mentek a tágas házba. Szemjon feleségestül éjt-napot az udvaron töltött, Jakov Lukics feleségét — ha a háztartás úgy követelte, hogy bemenjen a házba — rázta a zokogás, valahányszor visszajött. Amikor a második nap estéjén asztalhoz ültek, hogy vacsorázzanak, és Jakov Lukics hosszú hallgatás után megszólalt: »Ezt a pár napot már töltjük itt a nyári konyhában« — Szemjon egész testében megremegett, felállt az asztal mellől, megtántorodott, mintha meglökték volna és kiment...

... Negyednapra csend lett a házban. Jakov Lukics remegő ujjal levette a lakatot, feleségével bement a kis szobába, ahol valamikor az anyja lakott. Az öreg asszony a küszöbénél, a padlón feküdt; fogatlan inyével összerágta azt az ócska bőrkesztyűt, amelyet még a télen ottfelejtettek a heverőn... A jelekből ítélve vízre is szert tett: talált az ablakpárkányon, ahol a védőtábla hasadékon át beesett egy leveles — szemnek-fülnek szinte észrevehetetlen — könnyű eső, és talán beszívargott e ködös nyáron a harmat is...

A halott ráncos, aszott kis testét megmosták barátnői; felöltöztették, megsiratták, de a temetésen nem volt senki, aki olyan keservesen, olyan vigasztalhatatlanul sírt volna, mint Jakov Lukics. A fájdalom a bűnbánat és az elszenvedett veszteség súlya — aznap mind-mind iszonyú teherként nyomta a lelket...

Fordította: MAKAI IMRE

EÖRSI ISTVÁN

IGAZSÁGTEVŐ

*Mátyás király az országot álrühában járta,
amit látott, rejtett ráncot vont a homlokára,
s lejjebb is nyert tapasztalást, ha odacsapott
titkos jelet a pórnak szánt bíró-birta bot.*

*Apostolok kényes lován gyakran kocogott,
zsuppfedeles házikókba be-bekopogott,
mester-legény, vadász-gyerek, vándorló diák
víg szívére rátört gyakran a szomorúság.*

*De mert tudta: visszafelé suhoghat a bot,
ha akarja, hát sokáig nem szomorkodott,
parasztlányok, akik akkor élők voltak,
ölelősek, beh sajnálom, hogy megholtatok.*

*Pironkodva, kacarászva mesélnétek róla —
biztos furcsán csiklandozott az a hosszú orra,
milyen jó, hogy király-voltát elhallgatta volt,
nem mertetek volna adni bizsergős pofont.*

*Bizony régen a bizalom csak így serkent nagyra —,
bölcs volt, aki méltóságát, rangját letagadta —
kinek gépkocsija alá gurul ma a táj,
úgy figyeljen, mint Mátyás, a gyalogos király.*

*Szegény ember, gazdag bíró háza nyitva volt,
a szívek nagy képeskönyvét lapozgatta ott,
porosan és okosan ma így bukkán fel ő,
ötszáz éve úgy hívják, hogy igazságtevő.*